

standsning i stort eller i smaat, synes jeg er ganske utænkeligt. Thi det betyder i sin yderste Konsekvens kun dette, at hvis jeg er Arbejder, skal Statsmagten kunne tvinge mig til at gaa i Arbejde, og er jeg Arbejdsgiver, skal Statsmagten kunne tvinge mig til at lukke min Port op, saa snart der er Arbejdere, der ville ind at arbejde. Det er kort sagt Gennemførelsen i dens alleryderste Konsekvens af Socialdemokraternes ny Statsform, at man vil tvinge samtlige Statsborgere til at arbejde, naar de skulle, og til at lade være at arbejde, naar de skulle det. Jeg tror, at det i alt Fald er utænkeligt med den nuværende Samfundsordning at faa det gennemført. Jeg indrømmer selvfølgelig, at der ikke kan være Tvivl om, at det er en meget stor Fare, der kan beredes et Samfund økonomisk set ved en saadan stor Kamp mellem Arbejdere og Arbejdsgivere, og jeg erkender tillige, at der paahviler de Folk et kolossalt Ansvar, der her have Ledelsen i deres Haand. Men jeg maa samtidig hævde, at der ikke i vort Land i nogen som helst nævneværdig Grad er begaaet Fejl eller Voldshandlinger paa dette Omraade. Lad mig sige det i en god Tid; jeg haaber, at det ikke heller skal ske i Fremtiden.

Jeg maa for den Del af vort Samfund, hvis Interesser jeg nærmest har haft at varetage, for Arbejdsgivernes Vedkommende, sige — og det maa de Herrer være saa elskværdige at skrive Dem bag Øret —, at der haves intet andet Kampmiddel paa disses Side, naar de staa overfor umulige eller urimelige Fordringer hos Arbejderne, end dette ene at holde op med at arbejde. Det er et haardt Middel, et Middel, man ikke paa nogen Maade maa bruge, forinden alle andre Midler ere udtømte, men det er det eneste, man har, naar Sagen er dreven paa Spidsen. Jeg maa endvidere sige, at indtil den Dag i Dag har der aldrig i Danmark været iværksat nogen Lockout uden som et Modtræk mod Arbejdsstandsninger fra anden Side; fra Arbejdsgivernes Side er der aldrig nogen Sindsøket nogen Udæskning paa den Maade, at der har været iværksat en Lockout for f. Eks. at tvinge Arbejdslønnen ned eller for i det hele at gaa agressivt til Værks. En Lockout er ikke nogen Sindsøket benyttet uden som et Forsvarsmiddel, og lad mig tilføje, jeg haaber heller ikke, det skal ske i Fremtiden.

Jeg skal selvfølgelig ikke komme ind paa Detailler i det foreliggende Finanslovsforslag. Det er der andre, der have til

Opgave. Jeg skal kun udtale det Haab, at det saavel paa Finanslovsraadet som ved de mange andre, meget store og vigtige Sager, der ligge paa denne Rigsdags Bord, maa lykkes os ved Fordragelighed fra alle Sider og ved en fornuftig Behandling af Enkelthederne for Sagerne egen Skyld at komme til et Resultat, som baade kan være tilfredsstillende for os selv og tjene det Samfund, som har sat os paa den Plads, hvor vi sidde.

Zahle: Den ærede foregaaende Taler kom — uagtet han begyndte med en almindelig Bemærkning om, at den højtærede Finansminister sikkert ikke havde set for pessimistisk paa Situationen, naar han forelagde dette Budget for næste Aar, som er blevet os forelagt, udvisende et Underskud paa 1 Million — dog til det Resultat, at det hverken var nødvendigt eller i Øjeblikket betimeligt at gaa til ny Skatter. Det ærede Medlem kom til dette Resultat ud fra et almindeligt Skøn. Det ærede Medlem havde ikke underkastet vor finansielle Stilling nogen nærmere Undersøgelse i den Anledning. Det var ud fra det nøje Kendskab til vort hele Samfunds Forretningsliv, som det ærede Medlem, der jo er en erfaren og stor Forretningsmand, har, at han udtalte den Opfattelse, at medens Opgangsperioden for vort økonomiske Liv vel endnu vilde vare et Aars Tid, var der dog ingen Tvivl om, at en Tilbagegangsperiode vilde komme. Hvis det ærede Medlem havde underkastet vor finansielle Stilling en nærmere Undersøgelse ved at gennemgaa de senere Aars Statsregnskaber og Budgetter, vilde han sikkert endnu stærkere have understreget den Mening, at der ikke for Tiden er nogen Anledning til at gaa til ny Skatter. Vor finansielle Stilling er nemlig ingenlunde saaadan, som det ærede Medlem ud fra et almindeligt Skøn troede, at vi nu staa omtrent ved Balancen. Fra hvilken Side man end undersøger den danske Stats finansielle Stilling, maa man komme til det Resultat, at det væsentlige Overskud, som de senere Aars Statsregnskaber have givet, ogsaa vil blive fortsat.

Naar vi se paa det Statsregnskab, som sidst er blevet os forelagt, Statsregnskabet for 1906—07, ville vi se, at der er opført et Overskud paa 13,18 Millioner. Derfra ønsker den højtærede Finansminister at trække 7,75 Millioner for at komme til det sandfærdige Resultat, idet han vil have fra draget de 4,5 Mill. Kr., som ere blevne tilovers, da Statsbanernes Reserve-